

Even geen wiskunde

We komen binnen zoals we altijd binnen komen; vrolijk, enthousiast, maar voorzichtig en aftastend. Jij bent bezig met wiskunde. Je krijgt de concentratie niet te pakken en daar baal je van. Je bent onzeker en weet niet goed of je wel met ons een liedje wilt schrijven. Ik kijk naar jou, je scherpe maar ontwijkende blik, je afwachterende houding en naar je pruik die toekijkt vanaf de vensterbank. Ik probeer de inschatting te maken of we door moeten zetten of je gewoon met rust moeten laten. We zijn altijd een inbreuk op de rust en privacy, vaak erg gewenst, maar soms is het gewoon niet het juiste moment. Zijn wij nu, hier, op dit moment een meerwaarde voor jou? Ik denk van wel.

We kletsen over school, hoe moeilijk wiskunde is en wat je wel leuk vindt. Je vertelt over je vriendinnen. Over jullie plan om, als je hier eindelijk weg kan, de wereld te gaan ontdekken. Over je ouders en dat je nu pas beseft hoe fijn het eigenlijk is om gewoon thuis te zijn. Om lekker op de bank te hangen en samen te zijn. Spelend met de woorden komt er langzaam maar zeker een liedje op papier te staan. Het wordt jouw dankjewel aan de mensen om je heen die, ondanks dat jij je snel te veel voelt, laten weten dat ze er zijn en dat je belangrijk bent. Als er dan toch iets positiefs moet zijn aan deze hele situatie, dan is het dat. Je gaat eruit halen wat erin zit. "I'm gonna make this worth my while!"

Als het liedje af is spelen we het ter plekke voor jou aan je bed. Je vindt het mooi, het raakt je en je schiet vol. Met kippenvel op onze armen en een brok in onze keel worstelen we ons door het liedje heen. Als we klaar zijn bedank je ons, je hebt even niet aan wiskunde gedacht.